

Synceilus. Unde sic ait Michaël Synceilus gravis Author inter Patres Græcos, Oratione laudatoria in Sanctos Dei Angelos. O summè omnes venerandi? omne enim per vos gaudium in ipso consummatum est: Angeli sic gaudio exuberant, sic gaudentes student hominis saluti, ut lætantibus, omne gaudium de Deo, in Deo terminetur.

11. Maximè æstuabat Anima Sancta desiderio suum dilectum videndi, per vicus, & plateas quærens, ait: Invenerunt me vigilantes, qui custodiam circumaiam (quo interrogans ait) Nam quem diligit anima mea, vidistis? Cantic 5. n. 3.

Cantic. 3. quem diligit anima mea, vidistis? Cantic 5. n. 3. per hos excubitores, ac vigilantes, Sanctos Angelos intelligunt communiter Patres. D. Nyssen. hom. 6. D. Ambrosii. lib. de Isaac, c. 5. Tres Patres apud Ammonium, Theodor. ibi. D. Bern. D. Plicius, & alii multi, ex quo grave dubium insurgit, quomodo Anima Sancta, maximè instructa in rebus Divinis, doctior, & ambigat, an Angeli Sancti Deum videant, cum fides doceat, Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui est in caelis. Cur ergo Anima fidelis, tanquam dubitans interrogat: Num quem diligit anima mea vidistis? Num Anima Dei dilectrix de Sanctorum Angelorum visione potest dubitare? Pulchre respondet Richard. Victorin. in Cant. p. 2. cap. 4. & ait: Certo scit quod Angeli Dei visione fruuntur; sed miratur, & quasi indebitum arbitratur, ut Deum videant, & se experient visionis illius relinquunt. Profundo stylo de Sanctorum Angelorum charitate altam ebibit mentem pia anima, & magnæ rei admiratione rem certissimam tanquam in dubium proponit, quomodo fieri potest, ut ipsi Angeli homines intimè peramantes, Dei visione gaudeant, & fruuntur, & ad similem suos clientes non admittant: & ideo præ rei admiratione dubitanter interrogat: Num quem diligit anima mea vidistis? certo scit; Angelos Deum videre, sed inde maximè admirans dubium est, quod ipsi clara Dei visione potiantur, cum ipsa ad talem intuitum nondum producta sit. Admiratur, & quasi indebitum arbitratur, ut Deum videant, & se experient visionis illius relinquunt. Magna sanè exaggeratio seduli Angelorum studii erga homines.

Richard. Victorin. in Cant. p. 2. cap. 4. & ait: Certo scit quod Angeli Dei visione fruuntur; sed miratur, & quasi indebitum arbitratur, ut Deum videant, & se experient visionis illius relinquunt. Profundo stylo de Sanctorum Angelorum charitate altam ebibit mentem pia anima, & magnæ rei admiratione rem certissimam tanquam in dubium proponit, quomodo fieri potest, ut ipsi Angeli homines intimè peramantes, Dei visione gaudeant, & fruuntur, & ad similem suos clientes non admittant: & ideo præ rei admiratione dubitanter interrogat: Num quem diligit anima mea vidistis? certo scit; Angelos Deum videre, sed inde maximè admirans dubium est, quod ipsi clara Dei visione potiantur, cum ipsa ad talem intuitum nondum producta sit. Admiratur, & quasi indebitum arbitratur, ut Deum videant, & se experient visionis illius relinquunt. Magna sanè exaggeratio seduli Angelorum studii erga homines.

De Sanctis Angelis multa dixi in omnibus meis libris, præcipuè tom. 1. & 2. in Apocal. Vide verb. Angelus; De Sancto autem Archangelo Michaële multa tractavi tom. 2. in Apocalypf. cap. 12. q. 5. 56. 57. pro ejus elogiis vide ibi dicta.

Maxime Angeli ex ambigunt homines facere consortes sua beatitudinis. 120

13. Ait Christus D. hoc cap. 18. 15. Si peccaveris in te frater tuus, vade, & corripere eum inter te, & ipsum solum. Quod Evangelium explicavi tom. 4. cap. 11. per decem quaestiones. Nunc verò adde, ex D. Gregor. Na-

zianzeno Orat. de Modestia in disputationis fervore servanda, qui sic ait: Hanc rationem tene, ut partim illum corrigas, idque leniter, & humani, non ut hostis, nec ut durus, & rigidus medicus, neque ut sectionibus tantum, & cauteriis adversus morbum sciens grassari. Ait Christus D. Corripere eum inter te, & ipsum solum. Corruptio ut sit fructuosa, debet fieri charitate, & prudentiâ; charitate, ut is, qui peccat, sentiat correptionem nasci, non ex odio, vel fastu, sed ex amore, ac lucrândi affectu; prudentiâ, ut fiat leniter, & modestè, ac opportuno tempore, loco, ac modo, ut putetur peccans grato animo accepturus emendationem.

Ait Christus D. Cum venerit ille Spiritus (scilicet paracletus) arguet mundum de peccato, & justitia, & iudicio: Joan. 16. n. 8. Cur hoc committitur Spiritui Sancto, & cur Christus D. omnium magister mundum non arguit, & ad hoc arguendû munus non destinat suos Apostolos, quos binos misit in omnem locum, sed hoc reservatur Spiritui Sancto, ut per ipsos Apostolos mundum arguat? Spiritus Sanctus adventurus erat; eos implens omni sapientiâ, prudentiâ, amore, & lenitate; inde ergo objuratio; increpatio perdonec Spiritui Sancto congruit, & his, qui de Spiritu Sancti amore, prudentiâ, ac lenitate uberrimè participant, pro qua re maximè expendendus D. Chrysoft. ad illud Apostoli ad Galat. 6. n. 1. Fratres, estis preoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, huiusmodi instruite in spiritu lenitatis. Unde notat Chrysoft. maximè additum esse ab Apostolo illud: in spiritu lenitatis, ut denotaret redargutionis lenitatem, ac mansuetudinem Spiritui Sancto maximè congruam esse, maximè illi placere, ac inter ipsius divina charismata annumerari, sic ait citatus Chrysoft. Nam qui divino spiritu perfunduntur, acerbos, ac rigidos esse nequaquam deceat: ipse namque spiritus, amor est, & amans animo occupat: quis igitur acerbitatis in eo potest esse locus quem tanta vis amoris obsidet? Et ideo ut notat ipse Chrysoft. ait Apostolus: Vos qui spirituales estis: nempe, Spiritu Sancto pleni, cuius munus est spirare, dirigere, ac illuminare nostras mentes.

Adhuc ad eadem verba Apostoli sic pergit Chrysoftom. Vos qui spirituales estis, instaurare talem (Vulgatus legit, instruite, alii vertunt, redintegrate, alii, restituite:) & prosequitur Chrysoft. Non dixit, Punite, aut condemnate; sed instaurate: & rectè dum de corruptione est sermo, apponitur verbum, instauratio, restitutio, redintegratio nam qui hominem in spiritu lenitatis corripit, ipsum instaurat, ac renovat ex veteri homine in novum, qui secundum Deum creatus est, ipsumque restituit, tam sibi, quam Deo, illumque redintegrat, utpote ex commissio delicto mutilum, diminutum, ac imperfectum, ad veram sanitatem, ac perfectionem reducit. O vera, & sancta correptio, quæ hominem instaurat, restituit, ac redintegrat.

Et ad prædictum locum Apostoli sapienter notat D. Hier. quod Apostolus ait: si preoccupatus fuerit homo, non dixit, amicus, proximus, sed homo: imbecillitas humana conditionis delictum extenuat, & ad benignitatem correptionis allicit. Sic ait S. Hieron. Ut ex ipso nomine (homo) humane conditionis imbecillitas ostendatur.

Corruptio fraterna danda est cum prudentia, & charitate.

Corruptio danda est ab spiritu Divino impletis.

Corruptio debet habere spiritum lenitatis.

Corruptio debet habere spiritum lenitatis.

Corruptio debet habere spiritum lenitatis.

Corruptio debet habere spiritum lenitatis.

datur, dignisque venia censeatur qui velut homo errore acceptus, & inversus in voraginem, seipsum sine auxilio, & adiutorio exigere non possit.

17. Etsi aliquando aliquod verbum durum in correptione intervenerit, hoc non fiat ex acerbis odio, sed ex ferventi amore: sic ait D. Augustinus ad prædictum locum Apostoli: Dilige & dic, quod voles; nullo modo maledictum erit, quod speciem maledicti sonaverit. Benevolus amor, sic mitigat reprehensionis aculeum, ut quamvis maledicti species sonuerit, nil erit maledictum: Dilige, & dic, quod voles: ex ore amantis nil asperum, ac acerbum prodit. Amor verborum amaritum in mella convertit.

QUESTIO IV.

Quare duobus consentientibus, fiet illis quicquid petierint; & quoniam sint hi duo?

18. Ait Christus in præsentis, n. 29. Si duo ex vobis consenserint super terram de omni re quamcumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui est in caelis. Quæ verba, ut dixi citato cap. 11. q. 5. & 6. D. Hilari. D. Hieronymi. D. Chrysof. Theophylacti Euthymii, ad summam concordiam, ac unitatem referunt, & maximè norandum, quod ait Christus: De omni re quamcumque petierint, fiet illis a Patre meo: Perbelle D. Hieronymus ait: Omnis superior sermo ad concordiam nos provocat: gaur & primum pollicetur, ut sollicitius festinemus ad pacem: præmio nos allicit ad concordiam; & ait: a Patre meo, qui est in caelis: solum ille, qui est in caelis, remunerat merita, & bona opera nostra.

19. Et ait Christus: si duo ex vobis consenserint: quinam sunt hi duo? D. Chrysof. & Euthymius existimant, quod sunt Apostoli; nam ut ait Euthym. non dixit Christus: si duo consenserint; sed si duo ex vobis: nempe Apostolis, cum quibus loquebatur, vel etiam cum his, qui similes virtute inveniuntur Apostolis. Origenes hos duos interpretatur virum, & uxorem, inter quos perarduum, & difficile est concordiam dari. Anastasius Nyssenus q. 74. refert hanc concordiam inter corripientem, & correptum, & ait: Quomodo est intelligendum istud: Si duo consenserint super terram? & responderet: Ipse locus hoc indicat: nam verba facit de eo, qui arguit, & arguitur, (id est, corripit, & corripitur); nam si is, qui arguitur, convenit cum instituente arguentis, de omni peccato, cuius petierint remissionem, dabitur eis a Deo; sed si non convenit, qui arguitur, cum eo qui arguit, non datur eis. Sic frequenter, qui de reatu arguitur, seu corripitur, valde gravare solet ferre correptionem, sique correptione se ferri putat, sique tam difficilis est consensus & pax inter correptum, & correptorem, ut talis concordia magno præmio sit remuneranda, ut eorum voluntas quandam vicem Omni potentie videatur æmulari, dum quicquid petierint, fiet illis a Patre meo, qui est in caelis.

20. Compone modò duos Reges Judæ, Davidem scilicet & Asam: uterque peccavit, David adulterio Bethsabeth; Asa verò dum in bello ponit speciem auxilio Regis Syriæ: uterque arguitur à Propheta; David à Nathan, Asa verò à Propheta Hanani. David impetrat torum, quod cupiaverat; suorum nempe peccatorum veniam: Dominus quoque transiit peccatum tuum: non morieris, 2. Reg. 12. n. 13. At Asa graviter punitor tam morte sua, quam multorum de populo; quoniam huius rei causa? David dum arguitur à Nathan, benignè excipit correptionem, & prophetam, cumque in multam venerationem, ac amicitiam cum magna unione habet, ut patet ex 3. Reg. 1. n. 22. at Asa reprehensione audita, furore infremuit in prophetam: Iratusque Asa adversus eum, iussit eum mitti in nervum (id est, carcerem.) Valde quippe super hoc fuerat indignatus, & interfecit (scilicet Dominus) tempore illo plurimos. 2. Paralip. 16. nu. 10. Qui amicitiam, & benevolentiam retinet cum suo admonitore, pro sua voluntate optatam impetrat remissionem; qui verò in ipsum insurgit, & irascitur, divina iustitia permittente, in majora crimina ruit, ut gravior, & acerbior puniatur. Ita sapienter notat Caietan. & ait: Ratio si quidem quare afflixerit Prophetam, reddatur ex parte divina iustitia deserentis Asam. Magna, ac pessima species ira Dei est; quæ deserit hominem, qui peccat, ut peccata peccatis accumularet. Ut misericordè peccat, ut dicitur de Asa ibidem, n. 14.

Ait Deus per Salomonem Prov. 1. n. 23. Convertimini ad correptionem meam, & proferam vobis spiritum meum Theodoretus legit: Effundam in vos spiritum meum. Tigurina: Effundam vobis spiritum meum: Ac si dicat Deus, si patienter tuleritis correptionem meam per meos ministros datam, ac si acerbè vos pungant, in vos effundam spiritum meum, ut illius donis impleamini: ita præfata Salomonis verba interpretatur Petrus Damianus, adhortans Ariprandum monachum, ne correptiones graviter ferat, lib. 6. epist. 18. ubi sic ait: Quod videlicet huius loci (scilicet monasterii) tam familiare est, ut si qui corripitur, fugit, nobiscum habitare non possit. Ad hoc enim homo de saeculo, magisterio regularis disciplina submittitur, ut rubiginem, quam de mundo lenocinante contraxerat aspera correptionis lima detergat; unde est, quod sapientia loquitur in Proverbiis: Convertimini ad correptionem meam. Non dixit, ad blanditias meas: unde quibusdam corripit denegantibus ait: Mane consurgens, & non invenient me. Qui correptionem detestatur, vitæ spirituali idoneus non est: nam qui saeculo renuntiavit, necesse est, ut rubiginem, quam de mundo lenocinante contraxerat, aspera correptionis lima detergat.

Servus nequam.

QUESTIO V.

Quare homo vilis, ac servus potuit tantam aureorum summam sibi congregare?

Ait Text. n. 23. Assimilatum est regnum caelorum homini regi, qui voluit rationem ponere cum servis.

21. Amicitia cum correptore parit indulgentiam, etiam verò peccatorem.

22. Paratip. 16. Amicitia cum correptore parit indulgentiam, etiam verò peccatorem.

23. Theodoret. Tigurina.

Damianus.

D. Chrysof. Euthym.

Origenes.

Anast. Nyssen.

D. Hieron. In correptione imbecillitas humana consideranda.

22. Tertull.

servis suis, & cum cepisset rationem ponere, oblatu est ei unus, qui debebat ei decem millia talenta: quod explicavi tom. 4. cap. 12. per decem quæstiones. Nunc verò adde: Dicitur, homini regi: sciant Reges, quod homines sunt, ne se multum extollant super humanam conditionem.

23. Et in limine istius quæstionis inquirendum, si Dominus iste tam magnificus, ac liberalis erat; unde de tam ampla pecuniarum summa dimissionem fecerit servo suo, ad quid rationem incipit ponere, cur ante illam non condonat debitum, quod ad majorem magnificentiam videbatur spectare? Rectè respondet D. Chryostom. homil. 62. in Matth. & ait: Ideo autem, antequam rationem poneret, debitum non dimisit, quia docere voluit à quantis debitis eum liberabat: Ante computationem Dominus non remittit debitum; prudentissimus Dominus voluit scire quod dimiserat, & ut etiam servus maximè esset adstrictus Domino suo, à quo de tam ingenti debito, ac tanta pecuniarum summa liberatus fuerat.

24. Quæstio tamen est, quomodo homo servus, & plebeius potuerit tam ingentem pecuniarum copiam congregare; nam ut dicitur in Text. debebat ei decem millia talenta. Quæ si computentur secundum Attica talenta, decem millia talenta efficiunt sex milliones; si verò computatio fiat secundum talenta Hebraica, decem millia talenta continent duodecim milliones aureorum; Christus autem loquebatur non cum Græcis, sed Hebræis, ac proinde videntur denotari talenta Hebraica. Vide quæ dixi citato cap. 12. q. 1. n. 4.

25. Quomodo ergo unus homo servus, & plebeius potuit tot milliones sibi acquirere, & comparare? erat ipse Regius minister, regis pecuniam manibus tractabat, & inde per manus res ejus augebatur, ac multum exercebat ex his, quæ usurpabat, ac continuo peculatu sibi aggregabat. Isaias deplorans miserum statum Reipublicæ Judæicæ ait: Principes tui infideles, socii furum, omnes diligunt munera, sequuntur retributiones, Pupillo non judicant; causa vidua non ingreditur ad eos. Isai. 1. nu. 23. ait, Principes tui infideles: Aquila vertit, recedentes; Pagnin. declinantes: Septuaginta, D. Hieronym. inobedientes: Pintus perversi. Si enim Principes, Magistratus, ac Ministri diligunt munera, statim sunt recedentes, declinantes, ac inobedientes omni legi, tam Divinæ, quam humanæ; perversique constituuntur, & omne jus violant, nec attendunt ad causas pupilli, & viduæ, sed socii forum facti, associantur furibus, cum mupera diligant, & retributiones: de qua re eleganter audiendus est Petrus Damasian. lib. 2. epistol. ad Episcopos, ac Cardinales Sanctæ Romanæ Ecclesiæ: & ait Ecclesiast. 20. nu. 31. Xenia, & dona excæcant oculos judicum, & quasi natus in ore averit correptiones eorum. Armat enim muneribus adventantes, & per eos pugnat, ac cæcat eorum corda; de quibus Dominus per Isaiam conqueritur. Principes tui infideles, omnes diligunt munera. Sed dicit ali-

D. Chryl. Qui dimittit debitum, sciat id, quod condonat.

Quid sit talentum.

Isai. 1.

Aquila. Pagnin. Septuaginta. D. Hieron. Pintus.

Ministri regum maximè auctores, & bonis augentur. Damianus.

Eccles. 20.

quis. ego nihil quero, sed si aliquid gratis affertur, Qui accipere non recuso. Ecce hic non notatur is, qui munera querunt, sed qui tantummodo diligunt. Nam qui accipit munus, illud diligit; & post rem. paucæ subdit ipse Cardinalis. Juxta Isaiam 33. Isai. 33. n. 15. Excitamus manus nostras ab omni munere, & nocendi; servemus nobis ingentem libertatem ut non litigemus sub servitute pecunie, sed serviamus in libertate justitiæ: nam qui accipit dona, vendit libertatem.

Ait idem Isai. 3. n. 12. Populum meum exaltaverunt, & mulieres dominate sunt. Isai. 3. n. 12. utque modò, ut notat Cornelius, deploravit. Propheta internam ruinæ reipublicæ causam, scilicet peccata, nunc ergo lachrymis prosequitur externam, quam peccata adduxerunt: per exactores ergo intelligit principes, magistratus, ac ministros: spoliaverunt; ex Hebræo legunt Pagninus, & alii, racemarunt: id est utque ad ultimum racemum, seu obolum diripuerunt. Racematur vinea, cum peracta vindemia, pauculæ uvæ, quæ hinc inde remanserunt, studiosè rursum perquiruntur, ac colliguntur, ita ut nihii omnino super sit: sic faciunt iniqui ministri in republica; & mulieres Scribarum, & Phariseorum, sectantes suorum virorum vestigia. Olearum tenens lectionem Pagnini. ait. Posses locus reddi: Populum meum exactores ejus racemarunt, pro spoliaverunt, quoniam verbum, racemare, significat ea, quæ post vindemiam relinquuntur. Et est sensus, quod ob peccata populus opprimeretur ab insipientibus, & domaretur ab effeminatis. Ecce in quanta mala venit Reipublica ob Principum, & exactorum avaritiam. Unde Jethro socer Moysis consilium exhibens ad regimen populi, dicebat ei: Provide de omni plebe viros potentes, & timentes Deum, in quibus sit veritas, & qui oderint avaritiam. Exod. 18. nu. 21. In bono ministro hoc maximè necessarium: timor Dei, veritas, & odium avaritiæ.

Hinc maximè laudandus est Daniel, cui eum oblectam, & interpretatam Scripturam, polliceretur Rex purpuram, torquem aureum, & dignitatem Tertii in regno, hæc omnia contemnens dicit: Munera tua sint tibi, & dona domus tuæ ateri da: Scripturam autem legam tibi. Daniel. 5. n. 17. Maximè laudandus est Daniel, quod nec aurum, nec purpuram, nec dignitates quærebat: sed inde maximè laudandus, ac extollendus, quod eum haberet amicitiam, ac familiaritatem regis, ex quibus homines maximè solent superbit, ac omnia sibi comparare; ipse tamen cum favore, ac amicitia regis omnia contempsit, nec quid minimum sibi comparavit. Opportunè D. Ambros. lib. 2. offic. cap. 11. ait: quando (quod vehementer admirantur homines) regalibus fultus amicitiiis, aurum non quærebat, nec delatum sibi honorem pluris faciebat. Prætermitto singula Ambrosii verba. Illud magnum, illud maximè mirandum, & forsitan usque ad Daniele inauditum, quod Regalibus fultus amicitiiis, aurum non quærebat, nec delatum sibi honorem pluris faciebat.

26.

Cornelius.

Pagninus.

Iniqui exactores, ac ministri depopulantur reipublicam.

Oleaster.

Exod. 18.

27.

Daniel. 5.

Daniel mirabilis, quod cum regis amicitia nec aurum, nec honores sibi quærebat. D. Ambros. quando (quod vehementer admirantur homines) regalibus fultus amicitiiis, aurum non quærebat, nec delatum sibi honorem pluris faciebat.

CAPUT XIX.

1. **F**actum est cum consummasset Jesus sermones istos, migravit à Galilæa, & venit in fines Judææ trans Jordanem. 2. Et secuta sunt eum turba multæ: & curavit eos ibi. 3. Et accesserunt ad eum Pharisæi tentantes eum, & dicentes, si licet homini dimittere uxorem suam, quacumque ex causa? 4. Qui respondens, ait eis, non legistis, quia qui fecit hominem ab initio, masculum, & feminam fecit eos? Et dixit. 5. Propter hoc dimittet homo patrem, & matrem, & adhærebit uxori suæ: & erunt duo in carne una. 6. Itaque jam non sunt duo, sed una caro. Quod ergo Deus conjunxit, homo non separet. 7. Dicunt illi: Quid ergo Moïses mandavit dare libellum repudi, & dimittere? 8. Ait illis, quoniam Moïses ad duritiam cordis vestri permisit vobis dimittere uxores vestras; ab initio autem non fuit sic. 9. Dico autem vobis, quia quicumque dimiserit uxorem suam, nisi ob fornicationem, & aliam duxerit, & qui dimissam duxerit, mœchatur. 10. Dicunt ei Discipuli ejus, si ita est causa hominis cum uxore, non expedit nubere. 11. Qui dixit illis, non omnes capiunt verbum istud, sed quibus datum est. 12. Sunt enim eunuchi qui de matris utero sic nati sunt: & sunt eunuchi qui facti sunt ab hominibus: & sunt eunuchi, qui se ipsos castraverunt propter regnum cælorum. Qui potest capere, capiat. 13. Tunc oblatus sunt ei parvuli, ut manus eis imponeret, & oraret. Discipuli autem increpabant eos. 14. Jesus verò ait eis: finite parvulos, & nolite eos prohibere ad me venire: talium est enim regnum cælorum. 15. Et cum imposuisset eis manus, abiit inde. 16. Ecce unus accedens, ait illi Magister bone, quid boni faciam, ut habeam vitam æternam? 17. Qui dixit ei: Quid me interroga de bono? Unus est bonus, Deus. Si autem vis ad vitam ingredi, serva mandata. 18. Dicit illi, Quæ? Jesus autem dixit: Non homicidium facies, non adulterabis. Non facies furum. Non falsum testimonium dices. 19. Honora patrem tuum, & matrem tuam. Diliges proximum tuum sicut te ipsum. 20. Dicit illi Adolescens: Omnia hæc custodivi à juventute mea: quid adhuc mihi deest? 21. Ait illi Jesus, si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in cælo: & veni, sequere me. 22. Cum audisset autem adolescens verbum, abiit tristis: erat enim habens multas possessiones. 23. Jesus autem dixit discipulis suis, Amen dico vobis, quia dives difficile intrabit in regnum cælorum. 24. Et iterum dico vobis, facilius est camelum per foramen acus transire, quam divitem intrare in regnum cælorum. 25. Auditis autem his, discipuli mirabantur valdè, dicentes: Quis ergo poterit salvus esse? 26. Aspiciens autem Jesus, dixit illis: Apud homines hoc impossibile est, apud Deum autem omnia possibilia sunt. 27. Tunc respondens Petrus, dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te, quid ergo erit nobis? 28. Jesus autem dixit illis, Amen dico vobis, quod vos qui secuti estis me in regeneratione, cum federit filius homini in sede majestatis suæ sedebitis & vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israël. 29. Et omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit. 30. Multi autem erunt primi novissimi: & novissimi primi.

ARGUMENTUM CUM Remissionibus.

Primo, Vers. 3. Querunt Pharisæi à Christo, an ex qualibet causa liceat uxorem dimittere? quibus Christus negativè respondet & revocat

libellum à Moïse permisum, & matrimonium ad suam primam institutionem reducit; quod hic est explicandum.

Secundo, V. 11 Commendat cœlibatum, ipsumque matrimonio anteponit; quod etiam hic est explicandum.

Tertio, V. 13, Parvulos advocat ad se, N 4 eisque